

การทับศัพท์ภาษาอังกฤษ

1. ใช้การออกเสียงอเมริกันเป็นหลัก
2. คำมากกว่า 1 พยางค์มีเสียงหนักอย่างน้อย 1 แห่ง นอกนั้นเสียงเบา
3. เสียงเบาอ่านเป็นเสียง เออะ ได้ทั้งหมด แม้คำบางเล่มจะแนะนำให้อ่านด้วยสระสั้นอื่นๆก็ตาม นอกจากพยางค์สุดท้าย ซึ่งมีนโยบายยกเว้นว่า o = โอว์; o + ตัวสะกด = อ็; es = อิศ
4. เสียงหนัก

	ไม่มีตัวสะกด	มีตัวสะกด	มี r สะกด
a	เอ	แอ_(ซ้ำ)	แอร์_(ซ้ำ), อาร์_(ซ้ำ)
e	อี	เอ_(ซ้ำ)	เอร์_(ซ้ำ), เอียร์_(ซ้ำ)
i	ไอ	อี_(ซ้ำ)	อีร์_(ซ้ำ)
o	โอว์	อา_(ซ้ำ)	ออร์_(ซ้ำ)
u	อิว, อุ	เอิ_(ซ้ำ)	เออร์_(ซ้ำ)

หมายเหตุ “ซ้ำ” หมายความว่า ต้องเขียนตัวสะกดซ้ำ เพื่อเป็นพยัญชนะของพยางค์ถัดไป

5. ออยู่หน้าคำให้อ่าน เออะ (เสียงสั้น) และ เออ ทุกแห่งให้อ่าน เออะ (เสียงสั้น) เพราะปกติจะไม่มีเสียง อะ (สั้น) และ เออ (ยาว) เลย นอกจาก เออร์
6. ส,ห สำหรับเสียงเบา ซ, ฮ สำหรับเสียงหนัก

หมายเหตุ หากเดินตามกฎข้างต้น การทับศัพท์เสียงอเมริกันค่อนข้างง่ายและใกล้เคียงมาก โดยไม่รุ่มร่ามรุงรังจนเกินไป เพราะ

1. รู้ว่าเมื่อไรจะต้องซ้ำหรือไม่ซ้ำตัวสะกด เช่น beaten = บีเทิน; together = ทูเก็ทเธอร์
2. หากรู้ว่าเสียงหนักลงที่ใดบ้าง ก็เดาเสียงอ่านได้ทั้งคำ เช่น Thales = เทลิส;

Democritus = เดอมาคเรอเทิส; Aristotle = แอร์ริสทาเทิล; Pythagoras = เพอแซกเกอริส; Heraclitus = เฮร์เรอคลายเทิส; Anaximander = อแนกเสอแมนเดอร์;

Anaximenes = แอนเนิกซีเมอนิส